

Αριθμός 114/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' Ποινικό Τμήμα - ΣΕ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ -----

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Εμμανουήλ Καλούδη, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Αιμιλία Λίτινα - Εισηγήτρια και Ανδρέα Τσόλια, Αρεοπαγίτες.

Με την παρουσία και του Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου Νικολάου Μαύρου (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου.

Συνήλθε σε Συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 21 Οκτωβρίου 2008, προκειμένου να αποφανθεί για τις αιτήσεις των αναιρεσιόντων - κατηγορουμένων 1) Ζ και 2) Χ, περί αναιρέσεως του με αριθμό 103/2008 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με το ως άνω βούλευμά του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτό και οι αναιρεσιόντες - κατηγορούμενοι ζητούν τώρα την αναίρεση του βουλεύματος τούτου, για τους λόγους που αναφέρονται στις από 22 Φεβρουαρίου 2008, δύο (2) τον αριθμό, αιτήσεις τους, οι οποίες καταχωρίστηκαν στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 435/2008. Έπειτα ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Νικόλαος Μαύρος εισήγαγε για κρίση στο Συμβούλιο τη σχετική δικογραφία με τη με αριθμό 255/14/5/2008 έγγραφη πρόταση του Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου Ρούσσου - Εμμανουήλ Παπαδάκη, στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα: "Εισάγω υπό την κρίση του Υμετέρου Συμβουλίου σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 32 § 1+4, 138 § 2β, 473 § 1, 474 § 2, 482 § 1Α περ. α 484 § 1, 485 1 Κ.Π.Δ. τις υπ'αριθ. 34/22-2-2008 και 35/22-2-2008 (ενώπιον του Γραμματέα Τμήματος Βουλευμάτων του Εφετείου Αθηνών), αντιστοιχώς, αναιρέσεις των 1) Χ, 2) Ζ, ασκηθείσες δια της πληρεξουσίας δικηγόρου των Άννας Μαντέλου κατά του υπ'αρ. 103/2008 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών και εκθέτω τ' ακόλουθα: I) Με το υπ'αρ. 3637/2003 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών οι κατηγορούμενοι παρεπέμφθησαν ενώπιον του ακροατηρίου του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Αθηνών, όπως δικασθούν ως υπαίτιοι παραβάσεως του νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας (χωρίς δικαίωμα εγγραφή, αναπαραγωγή στο πρωτότυπο, θέση σε κυκλοφορία και κατοχή με σκοπό θέσης σε κυκλοφορία έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας) κατ'επάγγελμα και από κοινού (άρ. 13 εδάφ. στ 14, 26 § 1α, 27 § 1 45 Π.Κ. και αρ. 66 § 1,3 β Ν. 2121/93 ως αντικ. με άρθρο 81 § 9 Ν.3057/02). Κατά του ανωτέρω βουλεύματος οι κατηγορούμενοι άσκησαν εφέσεις οι οποίες απερρίφθησαν με το υπ'αρ. 2173/2005 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Κατά του εν λόγω βουλεύματος άσκησαν αναιρέσεις που έγιναν δεκτές με την υπ'αριθ. 1881/2007 απόφαση του Αρείου Πάγου (σε Συμβούλιο) και παρεπέμφθη η υπόθεση προς νέα κρίση ενώπιον του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, το οποίο με το προσβαλλόμενο υπ'αρ. 103/2008 βούλευμα απέρριψε το αίτημα των κατηγορουμένων για αυτοπρόσωπη εμφάνισή τους ενώπιον του Συμβουλίου, απέρριψε κατ'ουσίαν τις εφέσεις, επεκύρωσε το εκληθέν βούλευμα και επέβαλε τα δικαστικά έξοδα.

II) Το αμέσως ανωτέρω βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών επεδόθη εις τους κατηγορουμένους (με θυροκόλληση) την 13-2-2008 και εις την αντίκλητο δικηγόρο τους την 12-2-2008. Οι υπό κρίση υπ'αρ. 34,35 αιτήσεις αναιρέσεως ασκήθηκαν την 22-2-2008 ενώπιον του Γραμματέως του Τμήματος Βουλευμάτων Εφετείου Αθηνών και ως εκ τούτου είναι νομότυπες και εμπρόθεσμες (αρ. 473 § 1, 474 § 1 Κ.Π.Δ.). Είναι επίσης και παραδεκτές διότι αναφέρουν συγκεκριμένους λόγους αναιρέσεως (άρ. 474 § 2 Κ.Π.Δ.) ήτοι έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας. Επί των λόγω αναιρέσεως αμφότεροι υποστηρίζουν ότι ελλείπει εις το πρόσωπό τους η

επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 66 § 1+3 Ν.2121/93 που προσδιορίζει την κατ'επάγγελμα τέλεση του αδικήματος και θέτει ως προϋπόθεση την προηγούμενη καταδίκη του δράστη για παρόμοια αδικήματα, η οποία ελλείπει εις τα πρόσωπά τους και ουδόλως στοιχειοθετεί την κακουργηματική μορφή. Επίσης ο 1ος αναφέρει ότι η ελάχιστη αναφορά στον δήθεν λειτουργικό εξοπλισμό για την κατ'επάγγελμα παράνομη αναπαραγωγή καθιστά ανεπαρκή την αιτιολογία του προσβαλλομένου, επειδή δεν διαλαμβάνει τον τύπο των αυτόνομων μονάδων αναπαραγωγής κλειψιτύπων ούτε τις ακριβείς λειτουργικές δυνατότητές τους ώστε να είναι εφικτός ο ακυρωτικός έλεγχος. Επίσης διέλαβε το προσβληθέν αναιτιολόγητα ότι τα αντίγραφα ήταν προσιτά στο κοινό ενώ στην πραγματικότητα όλα βρέθηκαν στο σπίτι του και κανένα στο κατάστημά του. Υποστηρίζει ότι υπάρχει απόπειρα διότι ουδέποτε ολοκληρώθηκε η πράξη του, ούτε πωλήθηκαν, ούτε ήταν προσιτά στο κοινό και επομένως δεν προσπορίστηκε εισόδημα. Η 2α υποστηρίζει ότι δεν αιτιολογείται επαρκώς η τέλεση και μάλιστα κατά συναυτουργία και το προσβληθέν περιέχει αντιφατικές αιτιολογίες (εκ πλαγίου παράβαση ουσιαστικής ποινικής διατάξεως), διότι ορθή εφαρμογή του αρ. 177 Κ.Π.Δ. θα οδηγούσε σε απαλλαγή της από την κατηγορία διότι διαλαμβάνει ότι η ίδια αυθόρμητα οδήγησε τον αστυνομικό στο σπίτι τους προς έρευνα επικαλείται σοβαρούς λόγους υγείας (υστερεκτομή, μαστεκτομή), που δεν της επέτρεπαν την απασχόληση στην επιχείρηση του συζύγου της.

III. Κατά την διάταξη του άρθρου 1 § 1 Ν2121/1993: Οι πνευματικοί δημιουργοί, με την δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ'αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμεταλλεύσεως του έργου (περιουσιακό δικαίωμα και το δικαίωμα του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Κατά το αρ. 2 § 1 ιδίου νόμου: "Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις με κείμενο ή χωρίς.....". Το άρθρο 3 § 1 ορίζει ότι: "Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα να επιτρέπουν ή απαγορεύουν: α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή εν όλω ή εν μέρει". Το άρθρο 12 § 1 ορίζει ότι "το περιουσιακό δικαίωμα μπορεί να μεταβιβασθεί μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου" ο δε δημιουργός (αρ. 13 § 1) του έργου μπορεί να καταρτίζει συμβάσεις, με τις οποίες αναθέτει στον αντισυμβαλλόμενο και αυτός αναλαμβάνει την υποχρέωση να ασκήσει εξουσίες, που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα (συμβάσεις εκμεταλλεύσεως). Ο δημιουργός του έργου (άρ. 13 § 2) μπορεί να επιτρέψει σε κάποιον άλλον την άσκηση εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό του δικαίωμα (άδειες εκμεταλλεύσεως). Οι συμβάσεις (αρ. 13 § 3) και οι άδειες εκμεταλλεύσεως μπορεί να είναι αποκλειστικές ή μη αποκλειστικές. Οι αποκλειστικές συμβάσεις και άδειες εκμεταλλεύσεως παρέχουν στον αντισυμβαλλόμενο το δικαίωμα να ασκεί τις εξουσίες, στις οποίες αναφέρεται η σύμβαση ή η άδεια κατ'αποκλεισμό οποιουδήποτε τρίτου. Εξ άλλου κατά την διάταξη του άρθρου 46 § 1 και 2 (ως η § 2 αντ. από 81 § 3 Ν.3507 της 9/10-10-2002) Ν. 2121/93. Ως ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες θεωρούνται τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιονδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι μουσικοί, οι τραγουδιστές. Αυτοί έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή απαγορεύουν α) την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους σε υλικό φορέα, β) την άμεση ή έμμεση-προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή με οποιοδήποτε μέσο και μορφή εν όλω ή εν μέρει, όσον αφορά την εγγραφή σε υλικό φορέα της ερμηνείας ή εκτελέσεώς τους, γ) την διανομή στο κοινό του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτελέσεως με πώληση ή με άλλους τρόπους. Η διάταξη του αρ. 54 ορίζει σχετικά με την ανάθεση διαχείρισεως και προστασίας του περιουσιακού δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως. Σύμφωνα με τις διατάξεις του αρ. 66 § 1,2 περ. α, γ και 3 εδ. β' Ν. 2121/93, όποιος κατά παράβαση των διατάξεων του νόμου αυτού ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο διεθνών συμβάσεων για την προστασία συγγενικών δικαιωμάτων χωρίς την άδεια του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη και χωρίς την άδεια του παραγωγού υλικού φορέα, ή οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως σε περίπτωση που έχει γίνει τέτοια ανάθεση, αναπαράγει ή θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό να

θέση σε κυκλοφορία υλικούς φορείς, που περιέχουν εγγραφή της ερμηνείας ή της εκτέλεσής του έργου που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον 1 έτους και χρηματική ποινή 2.900-15.000 ευρώ, στην περίπτωση δε που ο υπαίτιος τελεί τις ανωτέρω πράξεις κατ'επάγγελμα, επιβάλλεται σ'αυτόν κάθειρξη μέχρι 10 ετών και χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών. Κατά την παράγραφο 3 άνω άρθρου θεωρείται ότι η πράξη έχει τελεσθεί κατ'επάγγελμα και όταν ο δράστης έχει καταδικαστεί για αδικήματα του ίδιου άρθρου ή για παράβαση των διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας που ίσχυαν πριν απ'αυτό με αμετάκλητη απόφαση σε ποινή στερητική της ελευθερίας ποινή. Από την τελευταία αυτή διάταξη προκύπτει ότι σε περίπτωση που ο δράστης δεν θα έχει καταδικασθεί άλλη φορά για παράβαση του Νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας, για τον επάγγελμα χαρακτηρισμό της πράξεως εφαρμόζεται απλώς η διάταξη του αρ. 13 εδαφ. στ' Π.Κ. ως τούτο προσετέθη με 1 § 1 Ν. 2408/1996, συντρέχουν δε οι προϋποθέσεις της όταν από την επανειλημμένη τέλεση της πράξεως ή από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης με πρόθεση επανειλημμένης τελέσεως της πράξεως προκύπτει σκοπός του δράστη για πορισμό εισοδήματος (Α.Π. 316/2005 σε Συμβούλιο Ποιν. Χρ. ΝΕ/2005 σελ. 973). Κατ'επάγγελμα τέλεση υπάρχει και όταν διαπιστώνεται ότι η αξιόποινη πράξη τελείται μεν για πρώτη φορά, όχι όμως ευκαιριακά, αλλά βάσει σχεδίου, δηλ. όταν από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης και την οργανωμένη ετοιμότητά του με πρόθεση επανειλημμένης τελέσεως προκύπτει σκοπός πορισμού εισοδήματος (Α.Π. 692/2000 Ποιν. Χρ. ΝΑ/2001 σελ. 47). VI) Από τα άρθρα 93 § 3 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ. (όπως το τελ. συμπληρώθηκε με αρ. 2 § 5 Ν.2408/1996) προκύπτει ότι έχει το παραπεμπτικό βούλευμα την υπό τούτων απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον προβλεπόμενο από το αρ. 484 § 1δ Κ.Π.Δ. λόγον αναιρέσεως, όταν εκτίθενται σ'αυτό, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση ή την προανάκριση, σχετικά με τις αποδιδόμενες στον κατηγορούμενο αξιόποινες πράξεις, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε το συμβούλιο τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις με τις οποίες έκρινε ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο. Για την πληρότητα της αιτιολογίας του βουλεύματος αυτού δεν απαιτείται χωριστή αναφορά καθενός αποδεικτικού μέσου και τι προέκυψε από το καθένα από αυτά, αλλ'αρκεί η αναφορά του είδους των αποδεικτικών μέσων που έλαβε υπόψη του και αξιολόγησε το Συμβούλιο. Η αιτιολογία δε αυτή επιτρεπώς γίνεται και με αναφορά στην ενσωματωμένη στο βούλευμα εισαγγελική πρόταση, η οποία καλύπτει και το κεφάλαιο της μνείας των αποδεικτικών μέσων (Α.Π. 1687/2002 σε Συμβούλιο Ποιν. Χρ. ΝΓ/638, Α.Π. 336/2002 σε Συμβούλιο Π.Χρ. ΝΒ/978). Κατά το άρθρο 484 § 1β του Κ.Ποιν.Δ. λόγον αναιρέσεως συνιστά και η εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ποινικής διατάξεως. Εσφαλμένη ερμηνεία τέτοιας διατάξεως υπάρχει όταν το δικαστικό συμβούλιο αποδίδει σε αυτήν διαφορετική έννοια από εκείνη που πραγματικά έχει, ενώ εσφαλμένη εφαρμογή υφίσταται όταν το δικαστικό συμβούλιο δεν υπήγαγε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, στην εφαρμοσθείσα διάταξη. Περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει και όταν η παραβίαση αυτής γίνεται εκ πλαγίου, πράγμα που συμβαίνει όταν στο πόρισμά του έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε το βούλευμα δεν έχει νόμιμη βάση. V). Το προσβαλλόμενο βούλευμα με επιτρεπτή αναφορά στην ενσωματωμένη σ'αυτό εισαγγελική πρόταση, μετά την ορθή ανάπτυξη του νομικού μέρους, εδέχθη ότι: Μετά από στάθμιση και αξιολόγηση του αποδεικτικού υλικού της δικογραφίας, και ειδικότερα από την έγκληση, τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν, τις απολογίες των κατηγορουμένων, τις εφέσεις, και τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας, προκύπτουν, κατά τη γνώμη μας, τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά: Σε έρευνα που διενεργήθηκε την 14.00 ώρα της 14-1- 2003 στο κατάστημα πώλησης δίσκων και (cd), που βρίσκεται επί της οδού ..., ιδιοκτησίας του πρώτου κατηγορουμένου Χ, βρέθηκαν πεντακόσιοι πενήντα ένα (551) κλειψίτυποι ψηφιακοί δίσκοι (cd) διαφόρων Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών, πεντακόσιες εξήντα (560) κενές θήκες cd και εκατόν είκοσι επτά (127) πλαστές κασέτες ήχου. Τα παραπάνω είχαν τοποθετηθεί "... σε κοινή θέα προς πώληση ...", εντός δε του

καταστήματος εργαζόταν η δεύτερη κατηγορουμένη Ζ, η οποία τυγχάνει σύζυγος του πρώτου. Σε δεύτερη έρευνα που έγινε στη συνέχεια στην οικία των κατηγορουμένων, που βρίσκεται στην οδό ..., βρέθηκαν εφτακόσιοι είκοσι πέντε (725) γραμμένοι δίσκοι, εβδομήντα (70) άγραφοι και διακόσια είκοσι τέσσερα (224) έγχρωμα εξώφυλλα cd. Επίσης βρέθηκαν δύο αυτόνομες μονάδες αναπαραγωγής κλεψίτυπων δίσκων, που περιελάμβαναν δύο οδηγούς ανάγνωσης και δύο συσκευές εγγραφής με συνολική μέγιστη δυνατότητα αναπαραγωγής 48 ψηφιακών δίσκων μουσικής των 60 λεπτών ανά ώρα. Δηλαδή βρέθηκαν συνολικά α) χίλιοι διακόσιοι εβδομήντα έξι (1276) κλεψίτυποι δίσκοι cd διαφόρων ξένων και ελλήνων καλλιτεχνών, β) πεντακόσιες εξήντα (560) κενές θήκες cd, γ) εβδομήντα (70) άγραφοι δίσκοι cd, δ) εκατόν είκοσι επτά (127) πλαστές κασέτες ήχου, ε) διακόσια είκοσι τέσσερα (224) έγχρωμα εξώφυλλα cd και στ) δύο (2) αυτόνομες μονάδες αναπαραγωγής κλεψίτυπων δίσκων. Στους κλεψίτυπους αυτούς δίσκους οι κατηγορούμενοι είχαν εγγράψει τραγούδια διαφόρων ξένων και ελλήνων καλλιτεχνών μεταξύ των οποίων αναφέρονται ενδεικτικά οι εξής τίτλοι: "... του", "...", "...", "...", "...", "...", "...", "...", των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα ανήκουν στην ".....". Στον ενδεικτικό κατάλογο των κατασχεθέντων, δέκα σελίδων που περιέχεται στη δικογραφία, εμφανίζεται αντίστοιχα η εταιρεία παραγωγής, ο τίτλος του νομίμου ψηφιακού δίσκου και ο ερμηνευτής -τραγουδιστής. Οι παραπάνω ψηφιακοί δίσκοι αποτελούν προϊόντα απομίμησης και παραποίησης (κλεψίτυποι) γνήσιων πνευματικών έργων στα οποία έχουν δικαίωμα εκμετάλλευσης οι εγκαλούντες. Διαφέρουν δε από τους νόμιμους ως προς τα εξής, α) δεν φέρουν την ταινία ασφαλείας, β) τα εξώφυλλα τους είναι χαμηλής ποιότητας, αναπαραγμένα σε εκτυπωτή ηλεκτρονικού υπολογιστή ή σε φωτοαντιγραφικό μηχάνημα, γ) τα εξώφυλλα είναι απλά και δεν περιέχουν πληροφορίες (στίχους τραγουδιών, συντελεστές κλπ), που περιέχουν τα πρωτότυπα. Ο πρώτος από τους κατηγορουμένους Χ ουσιαστικώς αποδέχεται την κατηγορία και υποστηρίζει ότι, "... πολύ πρόσφατα, μέσα στις γιορτές αποφάσισα και αγόρασα δύο απλές συσκευές αναπαραγωγής (cd), για να τα βάζω στο μαγαζί μου. Η αιτία είναι ότι όλοι οι έμποροι της περιοχής βρισκόμαστε σε απελπιστική οικονομική κατάσταση και κοντεύουμε να κλείσουμε τα μαγαζιά μας εξ αιτίας των μαύρων που πουλούν πάμφθηνα πλαστά (cd), στις λαϊκές αγορές της περιοχής. Τα χρήματα δεν μου αρκούν ούτε για τις οικογενειακές μου υποχρεώσεις, ενώ η σύζυγος μου πρόσφατα υποβλήθηκε σε εγχείριση στήθους. Ότι έκανα το έκανα πάνω στην απελπισία μου..." αυτά τα αναφέρει στην από 15-1-2003 ανακριτική του απολογία. Η δεύτερη κατηγορούμενη Ζ αρνείται την κατηγορία και υποστηρίζει ότι, δεν γνωρίζει καθόλου τα μηχανήματα και δεν μπορεί να τα ξεχωρίσει, και ότι δεν εργάζεται στο κατάστημα του άντρα της. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι αναληθείς αφού από το αποδεικτικό υλικό της δικογραφίας και ειδικότερα από την κατάθεση του μάρτυρα ..., προκύπτει ότι αυτή εργαζόταν εντός του καταστήματος την ώρα του ελέγχου και μάλιστα η ίδια οδήγησε τους αστυνομικούς στην οικία της και τους παρέδωσε τα ανωτέρω μηχανήματα αντιγραφής. Επί πλέον, το διαμέρισμα, στο οποίο διέμενε με τον πρώτο κατηγορούμενο - σύζυγο της, είχε διαμορφωθεί σε μικρό εργαστήριο. Εκεί υπήρχε ο απαιτούμενος λειτουργικός εξοπλισμός κατάλληλα διαρθρωμένος για την παράνομη αναπαραγωγή ψηφιακών δίσκων. Βρέθηκαν δύο συσκευές εγγραφής με συνολική μέγιστη δυνατότητα αναπαραγωγής 48 ψηφιακών δίσκων μουσικής των 60 λεπτών ανά ώρα, επίσης κενά (cd), φωτοτυπημένα εξώφυλλα κτλ. Οι ως άνω πράξεις των κατηγορούμενων στοιχειοθετούν πλήρως το έγκλημα της εγγραφής, αναπαραγωγής, θέσης σε κυκλοφορία και κατοχής με σκοπό να θέσουν σε κυκλοφορία, χωρίς δικαίωμα, έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας. Το γεγονός της προμήθειας των κατάλληλων τεχνικών μέσων και ο μεγάλος αριθμός των έργων, τα οποία αντέγραψαν παρανόμως και εν συνεχεία πωλούσαν στο κατάστημα, το οποίο διατηρούσαν επ' ονόματι του πρώτου κατηγορούμενου, μαρτυρούν ότι αμφότεροι οι κατηγορούμενοι ενεργούσαν βάσει οργανωμένου σχεδίου, είχαν διαμορφώσει υποδομή για επανειλημμένη τέλεση της πράξης και ασκούσαν επιχειρηματική δραστηριότητα, με σκοπό πορισμού εισοδήματος, συνεπώς τέλεσαν την πράξη αυτή κατ' επάγγελμα. Σύμφωνα με τα ανωτέρω, σε βάρος των εκκαλούντων προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις ενοχής, για την παραπομπή τους στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου, για την πράξη που κατηγορούνται, και το Συμβούλιο Πλημ/κών Αθηνών που τους παράπεμψε στο Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων Αθηνών να δικάσουν για την

πράξη αυτή, με το προσβαλλόμενο βούλευμα, καλώς έπραξε, ενώ οι εκκαλούντες, που στις εφέσεις τους υποστηρίζουν τα αντίθετα, σφάλουν και πρέπει οι εφέσεις αυτές ν' απορριφθούν κατ' ουσία και να επιβληθούν σ' αυτούς τα δικαστικά έξοδα. Οι εκκαλούντες, με τις εφέσεις τους υποβάλλουν το αίτημα περί αυτοπρόσωπης εμφάνισης των και των συνηγόρων των, ενώπιον του Συμβουλίου σας, προκειμένου να παράσχουν διευκρινήσεις επί των ισχυρισμών τους, σύμφωνα με το άρθρο 309 παρ. 2 ΚΠΔ, όμως οι εκκαλούντες έχουν ήδη αναπτύξει με πληρότητα και σαφήνεια στην απολογία τους αλλά και στις πολυσέλιδες εκθέσεις των εφέσεων, τους ισχυρισμούς τους και κατά τη γνώμη μου δε χρήζουν περαιτέρω διευκρινήσεως και συνεπώς πρέπει το αίτημα αυτό ν' απορριφθεί. VI) Από τα ανωτέρω σαφώς προκύπτει ότι το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με αυτά που εδέχθη, και ακολούθως απέρριψε με το προσβαλλόμενο βούλευμά του, ως ουσιαστικά αβάσιμες τις εφέσεις των αναιρεσιόντων κατηγορουμένων κατά του πρωτοδίκου βουλεύματος 3637/2003 του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, αφού εκθέτει σ' αυτό με σαφήνεια, πληρότητα χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος (αρ. 66 § § 1, 2γ, 3 εδ. α, β, γ, 7,8 σε συνδ. με αρ. 1,2 § 3, 3, 4, 41, 42, 43 Ν.2121/93 και αρ. 13 στ', 14, 26 § ια, 27 § 1 , 45 Π.Κ.) για το οποίο παραπέμπονται, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε ότι υφίστανται οι αποχρώσεις ενδείξεις για την παραπομπή του στο ακροατήριο (Α.Π. 1307/2004, ΑΠ 2090/2005), επίσης εκθέτει τους νομικούς συλλογισμούς με τους οποίους υπήγαγε αυτά στις άνω ουσιαστικές ποινικές διατάξεις τις οποίες ορθώς ερμήνευσε, εφήρμοσε και δεν παρεβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου. Ειδικότερα: Με επιτρεπτή αναφορά στην ενσωματωθείσα εισαγγελική πρόταση (ΑΠ 1687/2002 σε Συμβ. Π.Χρ. ΝΓ/698, Συμβ. ΑΠ 336/2002 Π.Χρ. ΝΒ/978) κρισιολόγησε όλα τα αποδεικτικά μέσα που αναφέρει κατ'είδος (Συμβ. ΑΠ 107/98 Π.Χρ. 1998/757) και δεν ήταν απαραίτητη η αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τί προκύπτει από καθένα από αυτά, ούτε η αξιολογική συσχέτισή τους, ενόψει και της διατάξεως του αρ. 177 Κ.Π.Δ. που εισάγει την αρχή της ηθικής αποδείξεως (Συμβ. ΑΠ 550/2005 Π.Δ/σύνη 2005/1087). Με ειδικές και εκτενείς σκέψεις ως προς τα πραγματικά περιστατικά, αντικρούει τους ισχυρισμούς των κατηγορουμένων και αναφέρει τί διεπίστωσαν κατά την έρευνα που διενήργησαν αστυνομικοί την 14-1-2003 στην οικία των κατηγορουμένων στον, οδός όπου λειτουργούσαν ένα μικρό εργαστήριο αναπαραγωγής ψηφιακών δίσκων μουσικής με την χρήση δύο συσκευών εγγραφής με συνολική μέγιστη δυνατότητα αναπαραγωγής 48 ψηφιακών δίσκων μουσικής των 60 λεπτών ανά ώρα και αφ'ετέρου με την κατοχή κενών cd και φωτοτυπημένων εξωφύλλων κατείχαν με σκοπό να θέσουν σε κυκλοφορία και είχαν θέσει σε κυκλοφορία 1276 κλεψιτύπους δίσκους cd, 127 πλαστές κασέτες και 224 έγχρωμα εξώφυλλα cd διαφόρων ξένων και ελλήνων καλλιτεχνών, μεταξύ των οποίων αναφέρονται ενδεικτικά οι εξής τίτλοι: "...." του "..." και "...." του "...." του "...." του συγκροτήματος "....", των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα ανήκουν στην ".....". Στην πράξη τους προέβησαν χωρίς την άδεια της ΑΕΠΙ και των νομίμων δικαιούχων δηλαδή, αφ'ενός μεν των παραγωγών υλικών φορέων ήχου εταιρειών μελών της ΑΕΠΙ που προστατεύει τα έργα τους στην Ελλάδα και των εταιρειών που την εξουσιοδότησαν με ειδικά πληρεξούσια για την υποβολή της εγκλήσεως και εξηγεί για ποιο λόγο δεν υφίστατο απόπειρα. Επίσης αιτιολογείται η συμμετοχή της 2ας ως και η επιβαρυντική περίπτωση από το Συμβούλιο Εφετών το οποίο δεν προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία, εφαρμογή ή εκ πλαγίου παράβαση του αρ. 66 § § 1 + 3 Ν. 2121/93 διότι αναφέρει: α) Τα στοιχεία της κατοχής προς διάθεση εις το επί της οδούκατάστημα του 1ου των αναιρεσιόντων τους αριθμούς ψηφιακών δίσκων (CD) και κασσετών μουσικής που είχαν αναπαράχθει παράνομα (δηλ. χωρίς την συγκατάθεση των εχόντων τα πνευματικά δικαιώματα), β) την παράνομη αναπαραγωγή και κατοχή μεγάλου αριθμού ψηφιακών δίσκων (CD) και κασσετών μουσικής στην επί της οδού οικία των κατηγορουμένων, γ) αναφέρει την παράνομη εγγραφή ασμάτων Ελλήνων Καλλιτεχνών, τίτλους αυτών και φωνογραφική εταιρεία στην οποία ανήκουν τα πνευματικά δικαιώματα, δ) παραθέτει τα στοιχεία από τα οποία συνάγεται η κατ'επάγγελμα τέλεση της πράξεως, αφού αναφέρει ότι εις την οικία των κατηγορουμένων ευρέθησαν δύο αυτόνομοι μονάδες αναπαραγωγής κλεψιτύπων δίσκων οι οποίες περιελάμβαναν δύο οδηγούς αναγνώσεως και δύο συσκευές εγγραφής με συνολική μέγιστη

δυνατότητα 48 ψηφιακών δίσκων ανά ώρα. Υπήρχε συνολικός σχεδιασμός ο οποίος υλοποιήθη με την ύπαρξη των καταλλήλων μέσων και μεγάλος αριθμός των παρανόμως αναπαραχθέντων έργων μαρτυρούν ότι οι κατηγορούμενοι είχαν διαμορφώσει υποδομή με πρόθεση επανειλημμένης τελέσεως της πράξεως με σκοπό τον πορισμό εισοδήματος.

Συνεπώς με 'όσα εκτίθενται στο προσβαλλόμενο βούλευμα δεν υπάρχει εσφαλμένη ερμηνεία, εφαρμογή ή εκ πλαγίου παράβαση νόμου ως προς τις διατάξεις του αρ. 66 § § 1+3, Ν.2121/93 σε συνδ. με αρ. 13 εδαφ. στ' Π.Κ. Κατά συνέπεια οι ανωτέρω λόγοι αναιρέσεως είναι αβάσιμοι και οι υπό κρίση αναιρέσεις θα πρέπει να απορριφθούν και επιβληθούν σε βάρος των αναιρεσιόντων τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς Προτείνω α) Να απορριφθούν οι υπ'αριθμ. 34 και 35/22-2-2008 αιτήσεις αναιρέσεως των 1) Χ και 2) Ζ κατά του υπ'αρ. 103/2008 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών.β) Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος των αναιρεσιόντων. Αθήνα 23 Απριλίου 2008

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ρούσσοις-Εμμανουήλ Παπαδάκης".

Αφού άκουσε τον Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου, που αναφέρθηκε στην προναφερόμενη έγγραφη εισαγγελική πρόταση και έπειτα αποχώρησε.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι κρινόμενες από 22.2.2008 με αριθμό κατάθεσης 34/2008 και 35/2008 αιτήσεις αναιρέσεως του Χ και της Ζ, αντιστοιχώς, κατά του 103/2008 βουλεύματος του Εφετείου Αθηνών, με το οποίο παραπέμπονται να δικασθούν για κακούργημα που φέρονται ότι τέλεσαν από κοινού, πρέπει να συνεκδικασθούν λόγω της πρόδηλης συνάφειας που έχουν μεταξύ τους. Κατά τις διατάξεις της παρ. 1 και 2 του άρθρου 66 του Ν.2121/1993, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 90 άρθρου 81 Ν.3057/2002 (ΦΕΚ 239/10/10/2002) τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 2.900 έως 15.000 ευρώ, όποιος κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου ή διατάξεων των κυρωμένων με το νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία συγγενικών δικαιωμάτων χωρίς την άδεια του ερμηνευτή ή εκτελεστή καλλιτέχνη α) εγγράφει σε υλικό φορέα την ερμηνεία ή εκτέλεση, β) αναπαράγει άμεσα ή έμμεσα, προσωρινά ή μόνιμα με οποιοδήποτε μέσο ή μορφή, εν όλω ή εν μέρει την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεσής τους σε υλικό φορέα, γ) προβαίνει σε διανομή στο κοινό του υλικού φορέα με την εγγραφή της ερμηνείας ή εκτέλεση ή κατέχει με σκοπό διανομής. Περαιτέρω κατά την παράγραφο 3 του ως άνω άρθρου. "Αν ο υπαίτιος τελεί τις παραπάνω πράξεις κατ' επάγγελμα "σε εμπορική κλίμακα" ή αν οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες έγινε η πράξη μαρτυρούν ότι ο υπαίτιος είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, επιβάλλεται κάθειρξη μέχρι 10 ετών και χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών. Θεωρείται ότι η πράξη έχει τελεσθεί κατ' επάγγελμα και όταν ο δράστης έχει καταδικασθεί για αδικήματα του παρόντος άρθρου ή για παράβαση των διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας που ίσχυαν πριν από αυτό με αμετάκλητη απόφαση σε ποινή στερητική της ελευθερίας. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 13 εδ. στ' του Π.Κ., όπως το εδάφιο στ' προστέθηκε στο άρθρο αυτό με το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν.2408/1996, κατ' επάγγελμα τέλεση του εγκλήματος συντρέχει, όταν από την επανειλημμένη τέλεση της πράξης ή από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης, προκύπτει σκοπός του δράστη για πορισμό εισοδήματος. Από την τελευταία αυτή διάταξη του άρθρου 13 εδ. στ' του Π.Κ. προκύπτει ότι συνδρομή της επιβαρυντικής περίπτωσης της τέλεσης του συγκεκριμένου εγκλήματος κατ' επάγγελμα, απαιτείται αντικειμενικώς μεν επανειλημμένη τέλεση αυτού, χωρίς απαραίτητως να έχει προηγηθεί και

καταδίκη του δράστη υποκειμενικώς δε σκοπός του δράστη να πορισθεί εισόδημα από την επανειλημμένη τέλεσή του. Επίσης κατ' επάγγελμα τέλεση συντρέχει και όταν η αξιόποινη πράξη τελείται για πρώτη μεν φορά, όχι όμως ευκαιριακά, αλλά βάσει σχεδίου, δηλαδή όταν από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης και την οργανωμένη ετοιμότητα του με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης αυτής, προκύπτει σκοπός του για πορισμό εισοδήματος. Εξάλλου το παραπεμπτικό βούλευμα έχει την επιβαλλόμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Ποιν.Δ. ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. δ του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως, όταν αναφέρονται σ' αυτό με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την κυρία ανάκριση ή την προανάκριση για τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι σκέψεις με τις οποίες το συμβούλιο πήγαγε τα περιστατικά αυτά στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη και έκρινε ότι προέκυψαν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο. Ειδικώς ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που ελήφθησαν υπόψη από το συμβούλιο για την παραπεμπτική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να απαιτείται και αναλυτική παράθεση τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει, ότι το συμβούλιο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Τέλος, για την πληρότητα της αιτιολογίας στο παραπεμπτικό βούλευμα είναι επιτρεπτή η καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη σ' αυτό εισαγγελική πρόταση, η οποία καλύπτει και το κεφάλαιο της μνείας των αποδεικτικών μέσων. Περαιτέρω, περίπτωση εσφαλμένης εφαρμογής ουσιαστικής ποινικής διάταξης, που ιδρύει λόγο αναιρέσεως κατά το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β του Κ.Ποιν.Δ. συντρέχει όταν το Συμβούλιο Εφετών δεν υπάγει σωστά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία έχει δεχθεί, στη διάταξη που εφαρμόστηκε και όταν η διάταξη αυτή παραβιάστηκε εκ πλαγίου, για το λόγο ότι έχουν εμφιλοχωρήσει στο πόρισμα του βουλεύματος, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό του διατακτικού προς το σκεπτικό και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του νόμου, οπότε το βούλευμα στερείται νόμιμης βάσης. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο βούλευμα, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, που το εξέδωσε, με καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη στο βούλευμα πρόταση του Εισαγγελία Εφετών, δέχθηκε, ανελέγκτως, ότι από τη συνεκτίμηση και αξιολόγηση των αναφερομένων στην εισαγγελική πρόταση αποδεικτικών μέσων και συγκεκριμένα από τις καταθέσεις των ενόρκως και ανωμοτί εξετασθέντων μαρτύρων, τα περιεχόμενα στη δικογραφία έγγραφα και την απολογία του κατηγορουμένου, προέκυψαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Σε έρευνα που διενεργήθηκε την 14.00 ώρα της 14-1-2003 στο κατάστημα πώλησης δίσκων και (CD), που βρίσκεται επί της οδού ..., στο ..., ιδιοκτησίας του πρώτου κατηγορουμένου Χ, βρέθηκαν πεντακόσιοι πενήντα ένα (551) κλεψίτυποι ψηφιακοί δίσκοι (CD) διαφόρων ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών, πεντακόσιες εξήντα (560) κενές θήκες CD και εκατόν είκοσι επτά (127) πλαστές κασέτες ήχου. Τα παραπάνω είχαν τοποθετηθεί "... σε κοινή θέα προς πώληση ...", εντός δε του καταστήματος εργαζόταν η δεύτερη κατηγορουμένη Ζ, η οποία τυγχάνει σύζυγος του πρώτου. Σε δεύτερη έρευνα που έγινε στη συνέχεια στην οικία των κατηγορουμένων, που βρίσκεται στην οδό ..., βρέθηκαν εφτακόσιοι ασφαλείας, β) τα εξώφυλλα τους είναι χαμηλής ποιότητας, αναπαραγμένα σε εκτυπωτή ηλεκτρονικού υπολογιστή ή σε φωτοαντιγραφικό μηχάνημα, γ) τα εξώφυλλα είναι απλά και δεν περιέχουν πληροφορίες (στίχους τραγουδιών, συντελεστές κλπ), που περιέχουν τα πρωτότυπα. Ο πρώτος από τους κατηγορουμένους Χ ουσιαστικώς αποδέχεται την κατηγορία και υποστηρίζει ότι, "... πολύ πρόσφατα, μέσα στις γιορτές αποφάσισα και αγόρασα δύο απλές συσκευές αναπαραγωγής (CD), για να τα βάζω στο μαγαζί μου. Η αιτία είναι ότι όλοι οι έμποροι της περιοχής βρισκόμαστε σε απελπιστική οικονομική κατάσταση και κοντεύουμε να κλείσουμε τα μαγαζιά μας εξ αιτίας των μαύρων που πουλούν πάμφθηνα πλαστά (CD), στις λαϊκές αγορές της περιοχής. Τα χρήματα δεν μου αρκούν ούτε για τις οικογενειακές μου υποχρεώσεις, ενώ η σύζυγος μου πρόσφατα υποβλήθηκε σε εγχείριση στήθους. Ότι έκανα το έκανα πάνω στην απελπισία μου..." αυτά τα αναφέρει στην από 15-1-2003

ανακριτική του απολογία. Η δεύτερη κατηγορούμενη Ζ αρνείται την κατηγορία και υποστηρίζει ότι, δεν γνωρίζει καθόλου τα μηχανήματα και δεν μπορεί να τα ξεχωρίσει, και ότι δεν εργάζεται στο κατάστημα του άντρα της. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι αναληθείς αφού από το αποδεικτικό υλικό της δικογραφίας και ειδικότερα από την κατάθεση του μάρτυρα ..., προκύπτει ότι αυτή εργαζόταν εντός του καταστήματος την ώρα του ελέγχου και μάλιστα η ίδια οδήγησε τους αστυνομικούς στην οικία της και τους παρέδωσε τα ανωτέρω μηχανήματα αντιγραφής. Επί πλέον, το διαμέρισμα, στο οποίο διέμενε με τον πρώτο κατηγορούμενο - σύζυγό της, είχε διαμορφωθεί σε μικρό εργαστήριο. Εκεί υπήρχε ο απαιτούμενος λειτουργικός εξοπλισμός κατάλληλα διαρθρωμένος για την παράνομη αναπαραγωγή ψηφιακών δίσκων. Βρέθηκαν δύο συσκευές εγγραφής με συνολική μέγιστη δυνατότητα αναπαραγωγής 48 ψηφιακών δίσκων μουσικής των 60 λεπτών ανά ώρα, επίσης κενά (CD), φωτοτυπημένα εξώφυλλα κτλ. Οι ως άνω πράξεις των κατηγορούμενων στοιχειοθετούν πλήρως το έγκλημα της εγγραφής, αναπαραγωγής, θέσης σε κυκλοφορία και κατοχής με σκοπό να θέσουν σε κυκλοφορία, χωρίς δικαίωμα, έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας. Το γεγονός της προμήθειας των κατάλληλων τεχνικών μέσων και ο μεγάλος αριθμός των έργων, τα οποία αντέγραψαν παρανόμως και εν συνεχεία πωλούσαν στο κατάστημα, το οποίο διατηρούσαν επί ονόματι του πρώτου κατηγορούμενου, μαρτυρούν ότι αμφότεροι οι κατηγορούμενοι ενεργούσαν βάσει οργανωμένου σχεδίου, είχαν διαμορφώσει υποδομή για επανειλημμένη τέλεση της πράξης και ασκούσαν επιχειρηματική δραστηριότητα, με σκοπό πορισμού εισοδήματος, συνεπώς τέλεσαν την πράξη αυτή κατ' επάγγελμα.

Με βάση τις παραδοχές αυτές το Συμβούλιο Εφετών δέχθηκε ότι υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις ενοχής για την παραπομπή στο ακροατήριο των κατηγορουμένων για να δικαστούν για εγγραφή, αναπαραγωγή, θέση σε κυκλοφορία, ήτοι κατά την ταυτόσημη εννοιολογική διατύπωση της προαναφερθείσης διάταξης προβαίνει σε διανομή στο κοινό του υλικού φορέα και κατοχή με σκοπό να θέσουν σε κυκλοφορία, χωρίς δικαίωμα, έργα που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατ' επάγγελμα από κοινού (άρθρα 66 παρ. 1, 2 στοιχ. γ', 3 εδ. α', β', γ', 7, 8 σε συνδυασμό με αριθμ. 1, 2, παρ. 3, 4, 41, 42 και 43 του Ν.2121/1993, όπως αντικ. με το άρθρ. 81 παρ. 9 Ν.3957/2002). Με αυτά που δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών διέλαβε στο βούλευμά του την κατά τα ανωτέρω ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του άνω εγκλήματος, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους νομικούς συλλογισμούς, με τους οποίους υπήγαγε αυτά στην ουσιαστική διάταξη, την οποία ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε. Ειδικότερα αιτιολογείται επαρκώς η κατά συναυτουργία τέλεση από την δεύτερη αναιρεσείουσα της ως άνω αξιόποινης πράξης και συγκεκριμένα Α) της κατοχής προς σκοπό διανομής με την παραδοχή ότι αυτή α) εργαζόταν στο κατάστημα πώλησης δίσκων και CD του συζύγου της, πρώτου αναιρεσείοντα, όπου βρέθηκαν και κατασχέθηκαν σ' αυτό αριθμός κλεψιτύπων ψηφιακών δίσκων (CD) και πλαστών κασετών ήχου, τα οποία είχαν τοποθετηθεί "σε κοινή θέα προς πώληση....." και β) της εγγραφής αναπαραγωγής και κατοχής προς διανομή με την παραδοχή ότι αυτή, το μεν διέμενε μαζί με τον αναιρεσείοντα σύζυγό της στην επί της οδού στο κοινή οικία τους, στην οποία βρέθηκαν μεγάλος αριθμός γραμμένων και αγράφων δίσκων (CD), έγχρωμα εξώφυλλα CD, δύο αυτόνομες μονάδες αναπαραγωγής κλεψιτύπων δίσκων, που περιελάμβαναν δύο οδηγούς ανάγνωσης και δύο συσκευές εγγραφής, το δε οδήγησε και παρέδωσε τα ανωτέρω μηχανήματα αντιγραφής στους αστυνομικούς.

Συνεπώς, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο από το άρθρο 484 παρ. 11 στοιχ. ε' Κ.Π.Δ., αντίθετος πρώτος λόγος της με αριθ. 35/22.2.2008 αίτησης αναίρεσης, με τον οποίον πλήττεται το προσβαλλόμενο βούλευμα για έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας. Επίσης επαρκώς αιτιολογείται η παραπομπή του αναιρεσείοντα στο ακροατήριο και για διανομή στο κοινό (θέση σε κυκλοφορία), καθώς και για κατοχή με σκοπό την κυκλοφορία του υλικού φορέα από κοινού με την

αναιρεσείουσα συγκατηγορούμενη του σε τετελεσμένη μορφή με την παραδοχή ότι βρέθηκαν σε κατάσταση πώλησης δίσκων και (CD), ιδιοκτησίας του, 551 κλεψίτυποι ψηφιακοί δίσκοι και 127 πλαστές κασέτες ήχου, οι οποίοι είχαν τοποθετηθεί "σε κοινή θέα προς πώληση" και είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο από το άρθρο 484 παρ. 1β' σχετικός λόγος της αναίρεσης με τον οποίον παραπονείται ο ανααιρεσείων ότι κατ' εσφαλμένη εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 66 του Ν.2121/1993, όπως ισχύει, δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών ότι η παραπάνω εγκληματική πράξη είχε, κατά την παραδοχή του βουλεύματος, τη μορφή της αποπείρας. Απορριπτέοι εξ άλλου ως επί εσφαλμένης προϋποθέσεως ερειδόμενοι είναι οι από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' Κ.Π.Δ. δεύτερος λόγος της αίτησης της ανααιρεσείουσας και ο σχετικός λόγος της αίτησης του ανααιρεσείοντα για εσφαλμένη εφαρμογή των παραπάνω διατάξεων όσον αφορά την παραπομπή τους για την τέλεση της ως άνω αξιόποινης πράξης κατ' επάγγελμα, με την αιτίαση ότι δεν έχουν εφαρμογή οι παραπάνω διατάξεις, αφού αυτοί δεν έχουν στο παρελθόν καταδικασθεί αμετάκλητα για παρόμοια αδικήματα. Και τούτο διότι όπως από το προσβαλλόμενο βούλευμα προκύπτει οι ανααιρεσείοντες παραπέμφθηκαν για να δικασθούν για κατ' επάγγελμα τέλεση της αξιόποινης πράξης, η οποία προβλέπεται και τιμωρείται με την παρ. 3 εδ. α' του άρθρου 66 του Ν. 2121/1993, δηλαδή με την έννοια της επιβαρυντικής περιπτώσεως που καθορίζεται γενικώς στο άρθρο 13 εδ. στ' του Π.Κ., και όχι με την ειδική περίπτωση της κατ' επάγγελμα τέλεσης της ίδιας πράξης που προβλέπεται και τιμωρείται από το εδ. β' της παραγράφου 3 άρθρου 61 του Π.Κ., δηλαδή της προηγούμενης αμετάκλητης καταδίκης του δράστη για αδικήματα του Ν.2121/1993. Για τον ίδιο λόγο είναι απορριπτέος και ο από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. δ' του Κ.Π.Δ. σχετικός λόγος του ανααιρεσείοντα με τον οποίον πλήττει το προσβαλλόμενο βούλευμα με την αιτίαση ότι δεν αιτιολογείται η επικινδυνότητα στο πρόσωπό του, αφού, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο βούλευμα, δεν παραπέμφθηκε στο ακροατήριο με αυτή την επιβαρυντική περίσταση, αλλά μόνο για την κατ' επάγγελμα τέλεση της αξιόποινης πράξης, η οποία και επαρκώς αιτιολογείται με την αναφορά στο σκεπτικό της ενσωματωμένης στο βούλευμα εισαγγελικής πρότασης ότι από την υποδομή που είχε διαμορφώσει με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης, προκύπτει σκοπό τους για πορισμό εισοδήματος. Οι λοιποί λόγοι αναίρεσης και των δύο ανααιρεσείοντων με τις επιμέρους αιτιάσεις ότι δεν ανταποκρίνονται στην αλήθεια οι παραδοχές του Συμβουλίου, αλλά οι αρνητικοί της κατηγορίας ισχυρισμοί τους, είναι απορριπτέοι ως απαράδεκτοι, διότι υπό την επίκληση της έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας πλήττουν την αναίρετικά ανέλεγκτη κρίση του Συμβουλίου ως προς την εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού. Μετά από αυτά και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος αναίρεσης, πρέπει ν' απορριφθούν οι αιτήσεις αναίρεσης και να καταδικασθούν οι ανααιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 Κ.Π.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει τις με αριθμούς 34 και 35 της 22.02.2008 αιτήσεις των α) Χ και β) Ζ, για αναίρεση του 103/2008 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών. Και
Καταδικάζει καθένα από τους ανααιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται στο ποσό των διακοσίων είκοσι (220) ευρώ.
Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 4 Νοεμβρίου 2008. Και
Εκδόθηκε στην Αθήνα στις 13 Ιανουαρίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ